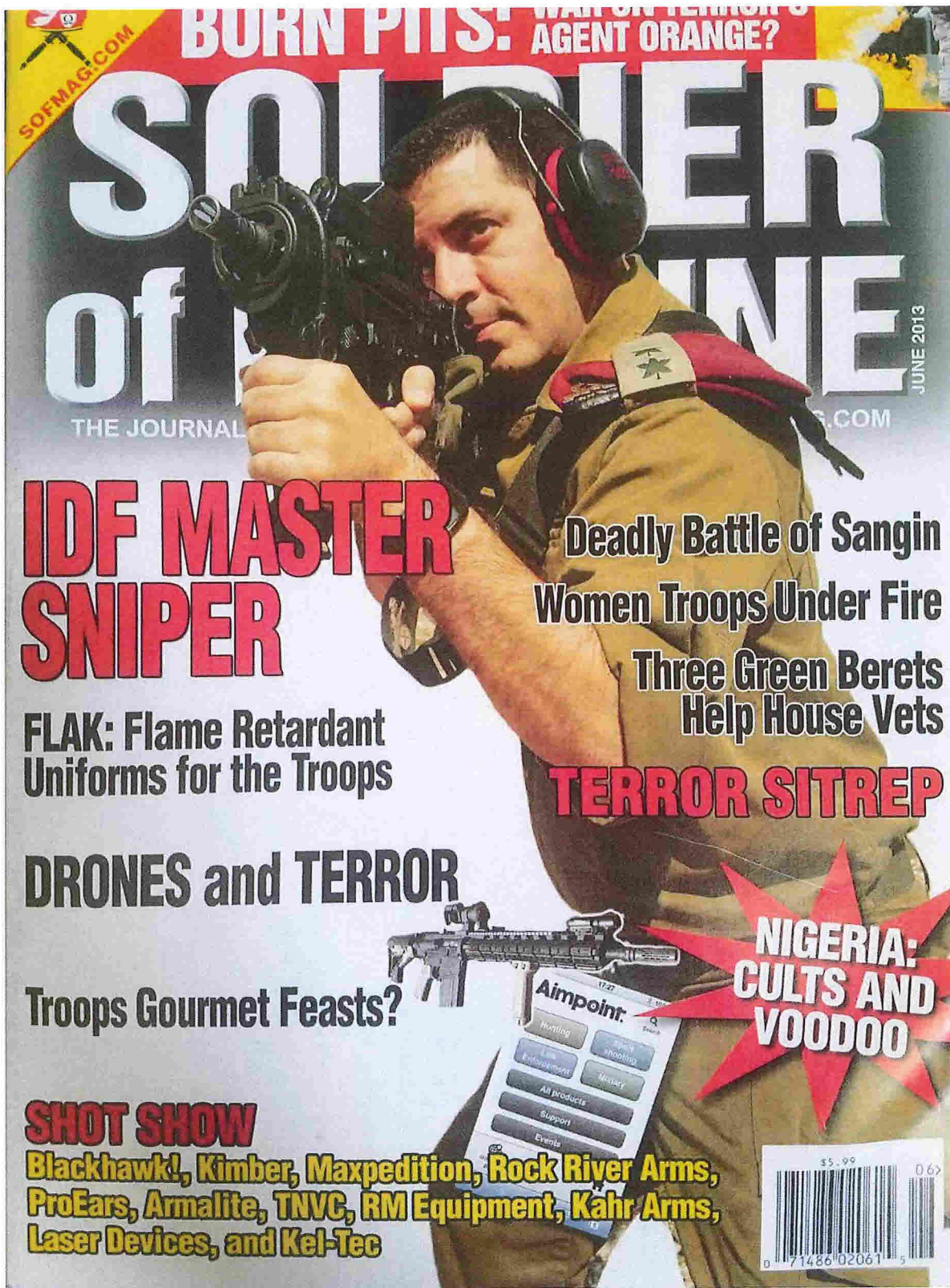

EXHIBIT “3”

SOFMAG.COM

BURN PILLS! WAR ON TERROR & AGENT ORANGE?

SOLDIER of WAR

JUNE 2013

THE JOURNAL

SOFMAG.COM

IDF MASTER SNIPER

Deadly Battle of Sangin
Women Troops Under Fire

Three Green Berets
Help House Vets

FLAK: Flame Retardant
Uniforms for the Troops

TERROR SITREP

DRONES and TERROR

Troops Gourmet Feasts?

NIGERIA:
CULTS AND
VODOO

SHOT SHOW

Blackhawk!, Kimber, Maxpedition, Rock River Arms,
ProEars, Armalite, TNVC, RM Equipment, Kahr Arms,
Laser Devices, and Kel-Tec

הצילום: מיכאל קרמ

הרטמן. "מודה לצב"ל שנותן לירות בליכר הרבה"

בול בגיעה

■ מאת עמיר רפפורט

כשמייקי הרטמן אחוז את רובהו במטות, עינו בורשת. הוא עורך לעצמו מעין תרגיל מריטציה, ונראה כריכוז עמוק, כשהוא סוחט את הדק, הכדורים פוגעים הוכן שהוא רוצה: התרגיל אהוב עליו ביותר הוא לחוץ את שמו על הקרקע באמצעות הקליעים, הנורים בהפרשים של עשרות מאיות השניה זה מזה. הרטמן, ראש מדור קליעה בצה"ל, הוא סרן בחיל מט"ר, ראש דופן, בצה"ל אמריקן שרטמן יצא מהמכה של משט בתחום הקליעה לדבר סא"ל מט"ר, ראש ענף קליעה וצליפה במתקן אדם של המפת"ש, כל מחמאה כחומר תרומתו של הרטמן לתחום הקליעה לא תהיה מופרזת. הוא פשוט סינה את כל מה שהיה נהוג לפניו.

■ ■ ■

הרטמן, 29, גדל כילד מפונק וסודר בבית של רב אורתודוקסי בשכונת המיליונרים בנורליהילס שבלוס אנג'לס. הרבר היחיד בילדותו שהעיד על מה שצופן לו עתידו היה המנהל לירות לעבר עצמים שונים בחדרו. באמצעות רובה אוויר. הוא לא היסס לחורר אנב כך את הקיר, למגינת ליבה של אימו.

לישראל הגיע לבד לפני עשר שנים כדי ללמוד באוניברסיטה, אבל כשראה חיילים ברחוב, החליט באופן ספונטני להתגייס. הוא הוצב בגבעתי, וכבר בסירותות התגלה כבעל כשרון קליעה מעולה. למרבה המזכה, ההישגים שלו במטותחים היו טובים הרבה מאלה של מפקדיו. בשנה הראשונה שלו בצה"ל זכה באלופות צה"ל בקליעה, וחזר על ההישג עוד שש פעמים נוספות. בשל כישוריו הקליעה המרשימים שלו, הציעו לו להישאר בצבא בקבע, ומיניו כאתראי על תחום הקליעה בצה"ל היה מתבקש.

חלק מההישגים שהכניס הרטמן, חיילים קדימים לזמרים לירות לעבר מטות מחוברים ארובים יותר מעבר. כמו כן, שנו שלוש מצביי הירי המסורתיים בצה"ל - שכיבה,

הבליטת של הכדורים, כדי שיוכלו להשכ טוב יותר להוכן הם מכונים בעצם. כיום, אני מאמין, החיילים לא לוחצים סתם על הארק. אנתנו מתגבים אותם למטוב שלכל כדור צריכה להיות מטרה.

בניגוד לעבר, מנותחות כיום תוצאות הירי של כל החיילים אחרי כל משחה, ולא רק במספרים מסויימים. התוצאות מגיעות למשרד של הרטמן, הוא מעבד אותן במחשב, כדי לנסות למצוא את נקודות התורפה השכיחות, ולתת בהתאם דגשים למפקדים. בשנה

רכינה ועמידה - וכיום מגדירים המיטה מצבי ירי שונים. הרטמן פיתח 100 תרגילים והישים ילדי תוך כדי תנועה, והביא לכך שכיום החיילים מתאמנים גם בשטחים פתוחים ולא רק במטותחים.

במהלך מסלול הכשרתם של לוחמי הח"ר בעבר, והקצו רק כמה ימים לאימוני ירי. כיום, כל חייל עובר שבועות של אימון. במקום ארבעה מדריכי ירי במרכז הירי של המפת"ש, יש כיום במיתקן ההדרכה שעליו ממנה הרטמן 53 מדריכים - בעיקר מדריכים - ומתאמנים

כילד סודר לרב אורתודוקסי בנורליהילס, ירה מייקי הרטמן ברובה אוויר לעבר מטות שונות בחדרו • כיום, כראש ענף קליעה בצה"ל, הוא נוהג לחרוט את שמו על הקרקע באמצעות קליעים • בשונה האחרונה הוא גרם למהמכה: הישגי החיילים במטותחים בשטח פתוח השתפרו בעשרות אחוזים

האחרונה השתפר באופן דרסטי והישגים של חיילי צה"ל במטותחים בשטח פתוח - מחמישה ל-45 אחוזי פגיעה.

אחרי כל פעם שבה מתנהלים חיילי אש בלבנון, הרטמן חוקר את האירוע. בסיועו, הוכנסו לאחרונה לשימוש כמה תרגילי ירי חדשים לשיפור יכולתם של החיילים בעימותים פנים מול פנים עם המהמכים. בעת החיילים לא מתבקשים רק לפגוע במטרה, אלא מתורבים גם לכוון לאזור הקטלני ובטן, חזה וראש במטרת הדמיון.

במסגרת החידושים, הוכנסו לשימוש כוונות חדשות לרובים, והרטמן גם הפיץ

הדאות חדשות לאיפוס והתאמה אישית של הכוונות רוביהם של החיילים.

הרטמן הוא רחוק, אך לפי גרסתו הוא נשוי לבת'ל, כיוון שאין לו משפחה בארץ, הוא מבלה כמעט את כל ימות השנה בבסיס ומסיים מתחננים שכמו כל ילד טוב, הוא יחזור לארצות-הברית וילמד שם משפטים, אבל הוא מעדיף לסטוב ספרי הדרכה בתחום הקליעה.

■ ■ ■

אמרים עלי שאני קצת 'משוגע' בגלל שאני מכור למקצוע הזה, אמר הרטמן, אבל האמת היא שרובו כולו שלי. אם הייתי נשאר בנורליהילס, בטח היו לי חיים מאוד משעממים, ולא הייתי צריך להתאמץ כי הכל היה הולך לי בקלי קלות. לעומת זאת, אם מתגרר לי כאן שבועות האימונים והשיחות החדשות, הניצוצים של החיילים משתפרים בקרבות בלבנון - זה נותן לי סיפוק עצום.

כמכור אמיתי למקצוע, מחזיק הרטמן באופן פרטי אקדח גנגס 44 ענק, מהסוג שרואים ברייך-כלל רק במסרי פעולה. הוא ירה כבר יותר מ-80 אלף כדורים, ממשיך לספור, ו-"מודה לצב"ל" על כך שכובות התפקיד יוצא לו לירות בליכר הרבה. ההישגים שלו במטותחים באמת מהממים: גם כשהוא בתנועה והמטרה מאוד רחוקה - הוא לא מפספס.

בצה"ל במחזנים בין קליעה, שהיא היכולת של כלל החיילים הקרביים להתשתמש בכלי הנשק שלהם, לבין צליפה - שבה עוסקים רק חיילים שמתמחים במקצוע הצלפות. הצלפים נעזרים למטרה זו ברובים מיוחדים, המצוידים לפגיע גם במטרת רחוקות.

בקרב יסיים הרטמן את תפקידו כראש מדור הקליעה. קצין ח"ר ונגננים ראשי, תת' אלוף יאיר גוה, מינה אותו לראש מדור הצליפה, כדי שתכננו מהפכה גם בתחום זה.

weapons and accessories are fairly new to the spotlight. Attention getters this year included a hefty interest in Fabrique Nationale with the MK16 (SCAR-L) and MK17 (SCAR-H), Milkor USA's rotary 40mm grenade launcher (firing training ammunition at the demonstration), and Talley Defense Systems' upgraded M72 training launcher that accurately portrays the concussion, noise, and back-blast of the real thing while sending a training round down range.

Drake Clark and Nick Booras of Magpul Industries took the opportunity to run an unofficial test on the P-MAG incorporated with the M249 SAW. Over 5,000 rounds were fired with zero failures to feed and only one misfire (literally a primer failed to detonate when struck). The Polymer magazine held up well and showed no signs of succumbing to hard use and heat, which is quite impressive on a belt fed weapon not renowned for its reliability feeding from magazines. Certainly this kind of unofficial test is not empirical data, but it is an interesting gauge of the product's performance.

In the optics arena, NVS Systems with their Medium Thermal Weapons Sight (MTWS), modeled on the Army's AN/PAS-13D MWTS, saw heavy use. The sights replicate the systems currently replacing the bulky and cumbersome PAS-13B in Army BCTs and provide a marked ergonomic advantage due to their compact size. The medium weight model was utilized mounted on a 7.62mm MK48 machine gun throughout the demonstration and never missed a beat. The simple push pad on top of the sight simplifies operations that were difficult with the previous

Above: Lt. Colonel Michael Hartman of the IDF demonstrates the Tavor Assault Rifle from Israel Weapons Industry. Lt. Col. Hartman's presentation on the final day of symposium papers was the topic of much discussion long after his final words. (Courtesy of Lt. Col Hartman)

PAS-13Bs and allows a soldier to switch from white to black hot, adjust contrast, and change aiming reticles all from a centralized location on the device. Battery size is also nearly half of the original PAS-13B system with an improved life span. With an all-weather day and night aiming ability, the MTWS is a valuable battlefield asset whether used for engagement or observation and a shining example of incremental improvement when compared to its predecessors of only a few short years ago.

After the demonstration was well underway, some observers would have noted a mysterious white van and the large metal container it delivered surrounded by frantically busy representatives from Israel Weapons Industry. As soon as a break in

firing occurred, the containers imprisoned contents found its way to the firing line despite a delay at U.S. customs. The Negev and Tavor had arrived at the range. The low recoil and innovative Negev was a show stealer attracting attendees from across the range that were drawn to the first few sustained one hundred round burst fired by an ambitious Israeli operator. Easily maintained on target even from the shoulder the open bolt, select-fire Negev produces a distinctive report reminiscent of an MG42. Complimented by IWI's TA21 Tavor and MicroTavor Bullpup assault rifles which were both handy and accurate, the Israeli contingent featured an impressive suite.

The Professional Paper Presentations

Possibly the biggest draw to the NDIA Small Arms Symposium is the variety of professional papers delivered during the forum sessions. Besides the aforementioned JSSAST update, this year's event saw industry professionals from the military and commercial side of the house deliver a salvo of topical briefs highlighting emerging technology in arms and ammunition, critical analysis of the testing and acquisition process, and statuses of current programs. Topics ranged from one end of

Left: Lt. Colonel Michael Hartman of the IDF displays the IWI MicroTavor.

of the Hague convention while highlighting the ability of modern ammunition types to make soldiers more effective while contributing more to the overall humane objective of the Hague convention than standard ball ammunition does.

Regardless of the outcome of future events it is certain that the carbine debate is simply a picture of a larger discussion about the way the industry functions both on the military and commercial side. Despite being an emotional topic for some, there is no doubt the presentation accomplished the end of stimulating more interest in the issue. To this day, the topic remains one that inspires many otherwise bashful people to state strong and confident opinions. Only time will tell what the next development will be. At the moment, the ball is in both courts.

Despite the over shadowing carbine controversy, other papers had a large impact, but probably none so much as LTC Michael Hartman's presentation on the development of the Negev light machine. LTC Hartman gave a dirty boot presentation in true infantry soldier fashion. As a former NCO turned officer, Hartman's background is steeped in experience as a member of the Israel Defense Force's

GATLINGGUNS.COM

GATLING GUN KITS FOR AK-47 & 10-22

2 Lb Exploding Targets

Steel Targets

Shooting Benches

& Much More !

sales@gatlingguns.com 928-854-3538

Givati Infantry Brigade. In regards to the Negev, Hartman illustrated the features of the weapon and the combat demands that inspired them noting it was only developed after extensive comparative testing of available LMG's to include the Minimi. This development approach lead to the weapon's prominent features including a low profile feed tray cover half the length of the M249, which allows a soldier to stay more covered and concealed while utilizing the weapon, a selector switch enabling semiautomatic fire inspired by unique Israeli small unit tactics, and a high but controllable cyclic rate empowering Negev

gunners to advance through near ambush scenarios. Other features of the Negev include a left folding stock for vehicle use, a built-in diagonal mounted assault handle providing troops a second control point, rifle grenade compatibility, ability to fire less-than-lethal ammunition, a quick change barrel, an adjustable gas regulator, and an internal safety that prevents the bolt from closing from any position other than fully cocked. After the presentation LTC Hartman took the time to elaborate further in a one-on-one discussion explaining that part of the goal in the Negev's development was to create a durable, light, and

A safer net-shooting gun powered by compressed air

Sourced by the National Police Agency in Taiwan

While most netguns on the market are powered by gunpowder, we've developed a model that relies on safer compressed air. The fact that it's hermetically sealed means it stays gastight for over two years. And don't let its compact size fool you --- this unit shoots nets an impressive 8 meters. It's no wonder the National Police Agency in Taiwan, for the last two years running, has ordered over 3,000 units annually.

Our acceptance rate on this product is 99.9 percent --- 5 percent better than the industry average. This gives us the confidence to offer two-year guarantees with all our goods.

Supply us with your OEM/ODM specifications and we'll create the exact item you need. Contact us today.

Taiwan-DI Technology Co. Ltd

2F, No. 231 Chang Hsin Road, Sec. 3, Lu Chu Hsiang, Tao Yuan, Taiwan

Tel: (886-3) 324 0865 Fax: (886-3) 324 0833

E-mail: di.tech@msa.hinet.net www.taiwan-di.com

Multipurpose aluminum netgun

- Dimensions: 39 x 7.2 x 17cm
- Weight: 1600g
- 16m² polyethylene fiber net

effective LMG that can also serve in the assault rifle role if need be. Emphasis was given to ease of use and maintenance for the operator while making the weapon light, short, and reliable.

Hartman followed the Negev brief with yet another unique weapon, the Israel Weapons Industry (IWI) MicroTavor, Israel's latest assault rifle configuration. With the standard Tavor-21 assault rifle already replacing Israel's mixed fleet of M16 and M4 type weapons, the MicroTavor is a smaller, more ergonomically friendly version of the current Tavor design. The Tavor captured the interest of the crowd particularly because of the relevance of a combat proven army replacing their current systems with a new long stroke gas piston Bullpup design. During his brief, LTC Hartman explained, "We love the M4, our country would not exist without it," but noted the weapon was a stop gap measure until the IDF and Israeli industry could produce a weapon specific to the nation's needs. Hartman emphasized smaller and lighter has become the focus of the IDF infantry which often fights in confined battle spaces. "There are no more long weapons in Israel, we take the old M16s and make them into short weapons," he added. The Tavor and MicroTavor are only three quarters the length of the M16 and M4 comparatively yet maintain nearly equal barrel lengths. Hartman also cited increasing stoppages with the older weapons in the inventory as an indicator it was time for a replacement.

A rapid departure from the conventional platform, the IDF integrates the Tavor Bullpup on the initial training level to recruits. This method has born fruit as it avoids building habits that must be changed when switching from a conventional platform to a Bullpup. LTC Hartman noted that the change over to the Tavor has proceeded smoothly and, once retrained, soldiers and commanders alike praise the weapon and its performance. The MicroTavor itself was developed for specialized use and can be converted from the standard 5.56mm configuration into a 9mm select-fire submachine gun. A true modular system, the Tavor incorporates the optics mounting platform integrated with the barrel as a one-piece unit assuring zero retention when devices are remounted. Israel Weapons Industry (IWI) sought to address the commonly known faults with Bullpup designs by producing a weapon that takes minutes to change from left and

right hand configuration and incorporating a thumb actuated ambidextrous bolt catch just behind the magazine well combining magazine changes and rechambering the weapon into one smooth motion. The MicroTavor even incorporates a feature most American users would immediately appreciate: a magazine release button operable by the firing hand while holding the weapon, which when paired with the location of the MicroTavor selector, give the weapon's ergonomics a familiar M16 feel. Over all, the Israeli small arms upgrade seems to be a fine example of soldier inspired incremental improvements while the tiny nation of Israel is fielding one of the most modern and mission relevant squad level small arms fleets in the world.

It should be noted that the staff of NDIA small arms did a fantastic job preparing and providing support to the briefing. Other presentations were delivered throughout the duration of the symposium besides those mentioned here, far too many to address, especially with any detail. A full listing of presentations and their associated visual aids can be found on-line at NDIA's website. It is important when planning for this event to utilize the NDIA supplied program to manage your time. Between time on the exhibition floor with the vendors, the firepower demonstration, and professional papers, there is little room for anything else.

Closing

At the end of the week, as participants headed home, there was a sense that high intensity topics at this years Small Arms Symposium had turned up as many new questions as they had new answers. Spawning dialogue is exactly what this forum is about. It's unquestionable that this event is influential in molding the nation's small arms vision and provides the basis for coordinating military and commercial assets to achieve the most important goal as stated on the 2008 symposium program, "Enhancing Small Arms Effectiveness in Current and Future Operations." It is interesting to see the "system" in action and the many committed people, both military and civilian, both developer and operator, all united for the common interest of giving the dirty boot warfighter what he needs to do the job of defending freedom across the globe.

TOMMY GUN

OWN A PIECE OF AMERICAN HISTORY!
Auto-Ordnance: Original manufacturer of the world famous "Tommy Gun"

Thompson
K&H ARMS

Thompson 1927A-1
"Deluxe Semi-Auto Rifle"

Shipped with 30 round Stick magazine
• 10 round drum magazine - optional
Tommy Guns are banned in CA & CT.

Made with Pride
in the U.S.A.

K&H ARMS
P.O. Box 220, Blauvelt, NY 10913
CONSUMER SALES & SERVICE: 509-795-3919
WHOLESALE, DEALER, POLICE SALES: 845-735-4500
Website: www.tommygun.com / www.tommygunshop.com

The hottest shot in the IDF has his superiors running for cover

By Sue Fishkoff

Mike Hartman, a 27-year-old lieutenant, heads the IDF marksmanship unit. Not only does he teach soldiers how to shoot, he's in charge of teaching the instructors who go out and teach everyone else in the army, navy and air force how to shoot.

He's a pretty good shot himself — the country's national shooting champion for the past six years, in fact.

Not bad for an Orthodox boy from Beverly Hills.

Hartman strides into his caravan office at the IDF marksmanship base near Be'er Sheva, his souped-up M-16 over his shoulder, the long-barreled 357-Magnum that has earned him the nickname "Sheriff" in his holster, and a broad grin plastered across his face. If the IDF needed a poster boy, they wouldn't have to look far.

"I love the army," he says, his words tumbling over each other in rapid-fire enthusiasm. "I love to shoot, and I know I'm good at it. I love my soldiers, I love my work. I wake up every morning with a smile on my face. They think I'm

a little crazy, but I couldn't be happier."

Hartman looks younger than his years. But his incredible shooting skill has catapulted him to the top quickly, and given him the self-confidence he needs to order around his ranking superiors on the shooting range.

"I have captains under me," he notes. "I deal with higher ranks all the time, and I don't convince them I know what I'm talking about, I would n't be able to get anything done. I guess I'm pretty confident, but in this field, you need it."

Hartman was born in Memphis, Tennessee, and moved as a child to Los Angeles. His parents divorced when he was 11, and his father, an Orthodox rabbi, went back to New York. He studied at a yeshiva, and in 1986, at the age of 18, he came to Bar-Ilan University for a one-year course. He never went home.

"I saw an Israeli soldier on the street, and I knew that's what I wanted to be," says Hartman, who is no longer observant. "I'd always dreamed of being a sniper, since I was a kid. That was the first word I learned in Hebrew."

His mother, who had made him sign a pledge not to join the IDF, was furious. "She cut me off, emotionally and financially," he says. "I sold my Nikes, my camera, everything I had. It was a high mare. It took her four years to grasp the idea that I'm staying here."

Now, Hartman says, his mother visits often and is "very supportive" of him. "She worries about me, like every Jewish mother."

HARTMAN joined the IDF through hesder, a program for yeshiva students who also do army service. He spoke virtually no Hebrew when he had his first meeting with his commanding officer, who was skeptical when this brash California kid said he wanted to be an IDF sniper.

Mike Hartman: The women in my unit are the best in the army. They're known as Mike's Angels.

"The guy didn't know what to do with me, but they tested me, and saw I was good," Hartman says. "I've been shooting since I was five or six years old. I'd line up toothpicks in the backyard, and shoot at them with a BB gun."

Until that recruitment test, however, Hartman had never shot a real gun. With little Hebrew, and no family or social support system, Hartman got through basic training on sheer motivation. "Somehow I always understood what they meant, with my eyes," he says.

At first, Hartman rose to become the best shot in Givati, for the past six years, he's been the best shot in the country. He's headed the IDF marksmanship unit for the past two years, teaching soldiers who go on to become shooting instructors.

"The women in my unit are the best in the army," he says. "I've taught thousands. They're known as Mike's Angels." Although he rents a room on a

moshav near Rehovot, he stays on base over most holidays.

"I never take vacation," he says. "What would I do? I've lived in 13 apartments in Israel, but I don't think of any of them as home. This is my home."

He also lectures regularly to the Givati program for soldiers without families, remembering his own lonely first years in the army.

"Everyone knows me, because I stick out," he says. "I have an accent, I move around a lot, I give speeches in every officers' course, and I have all these strange things on my gun." Hartman's short M-16 is equipped with an experimental optical sight from Elbit, which he has been testing for the IDF, and an unusual magazine that is permanently attached to the gun barrel, so it snaps quickly into place.

And, of course, the Clint Eastwood-style 357-Magnum. "I use it for motivation," he laughs. "Everyone wants to try it out, so I tell my classes that the one who shoots best that day can shoot with my handgun."

HARTMAN SAYS he's happiest when he's teaching. "I love to see the smile on a new soldier's face when he's just learned how to shoot," he says with satisfaction. "When I give a class, it's like a shot of adrenaline."

In June 1994, Hartman was sent with 49 other platoon heads on an IDF trip to Europe. In Switzerland, at a reception attended by more than 800 soldiers from 15 countries, he competed in a shooting contest.

"Each country nominated one guy, and we had a William Tell contest," he relates. "The target

was 10 meters away, and we had to hit it with a Crossbow dart gun.

"I can't stand to watch people shoot wrong, so I kept stepping in and helping the others aim. The Israelis were throwing things at me! I was last up—I was really nervous. I knew that if I lost, they'd cut my veins, after I helped the other guys."

Instead, Hartman got the only bulls-eye. "Suddenly there were 50 Israelis jumping up on the tables and singing, 'Moshiah, Moshiah!' It was ridiculous, I know, but it was a highlight of my life."

Hartman has already left his mark on the IDF. In his two years at the helm of the marksmanship unit, he's revamped the more than 100 shooting programs used to train soldiers, and has created or redesigned virtually every shooting position used by the IDF today.

He estimates he's shot more than 600,000 bullets during his army career. How far can he hit a mark? "As far as I can see: 350, maybe 400 meters," he says with a shrug.

Hartman has signed on to serve until the year 2004. Next fall, he'll leave his post to return to university at the IDF's expense, to earn his BA in philosophy. "I love everything to do with the mind," he says. "I meditate, for concentration. I think that's why I'm the best shot in the army—I know how to concentrate."

"I give everything I have to the army, but the internal satisfaction I get back is tremendous," he says. "I have no girlfriend, no personal life. But that's OK for now. I feel I'm giving something to this country. I could have been a rich lawyer in Beverly Hills with a nice house and three kids. Instead, I'm doing something with my life."

במחנה

השבועון של צה"ל

המכתבים הגנוזים:

יוסף ארגמן חושף
התכתבות נדירה בין
יצחק רבין הצעיר
לרמטכ"ל יעקב דורי

שיח צללים

הקמ"נים שנעשו את
"עופרת יצוקה"
מדברים לראשונה

כוונות טובות

חדל אש: סא"ל מייקי הרטמן, הגורז של המטווחים,
עוזב את תפקיד ראש תחום הקליעה ומסכם יותר
משני עשורים מבעד לכוונת הנשק • עמ' 36

מייקי לב הזהב

זה התחיל בילדון אמריקאי שלא נפרד לרגע
מאקדח הצעצוע, המשיך בחייל בודד שהכריז
בלי בושה: "איי וואנה בי א צלף" והסתיים בראש
תחום קליעה מיתולוגי - שמדריך כל מג"ד חי"ר
● סא"ל מייקי הרטמן, שפורש כעת מתפקידו,
מסכם יותר משני עשורים של אהבה גדולה
"פשוט הלך לי טוב עם הנשק", הוא מסביר

גילי כהן

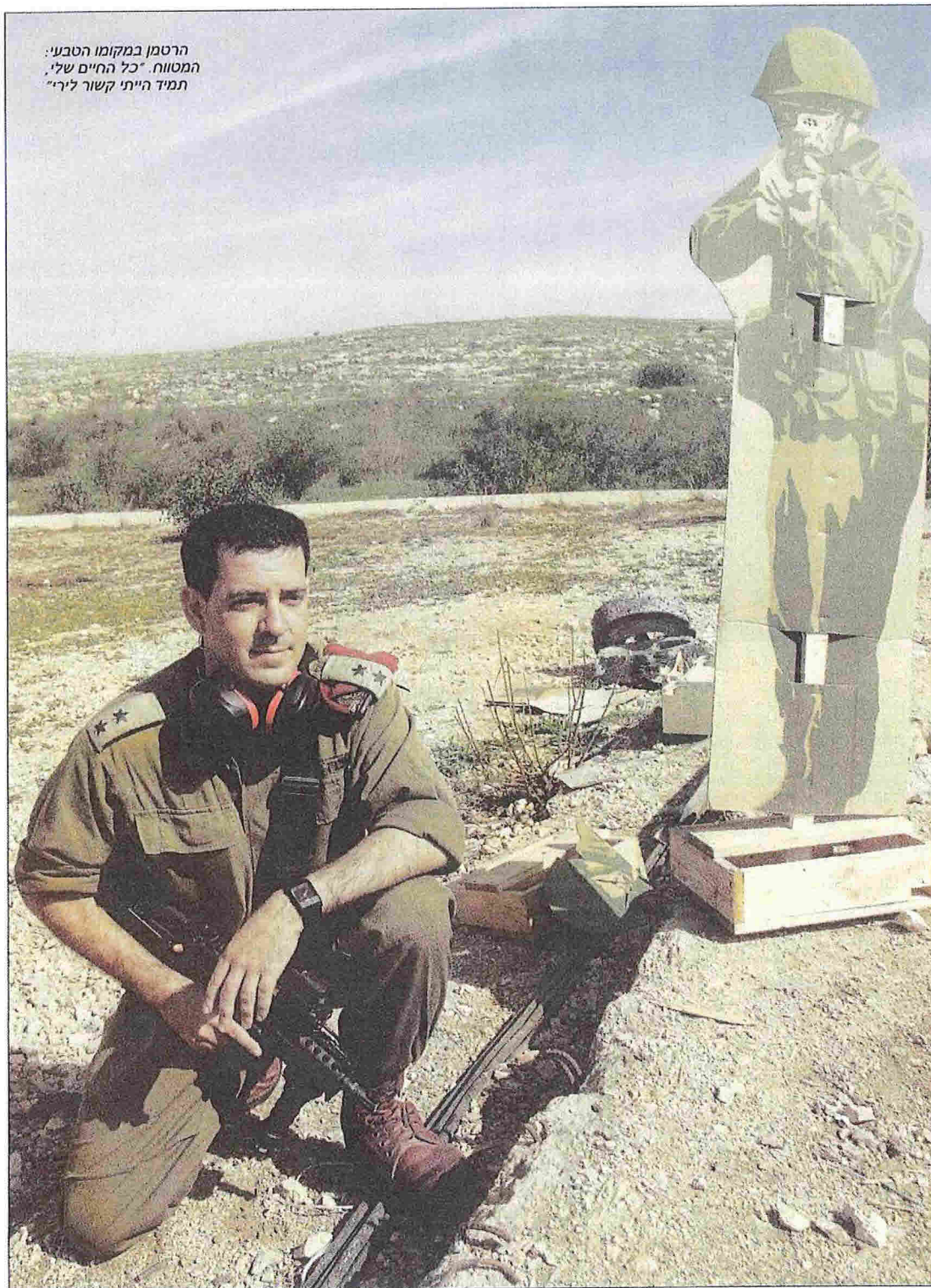
צילום: איתי כהן

סמטייענים עמו על בסיס קבוע וכמפקד
גרורי החי"ר שמגיעים לימי עיון בנושא קליעה
לפני שהם נכנסים לתפקיד. לא תחיה זו המטרה
לטעון שאין לוחם שלא מכיר אותו, במח לא כזה
שמתהדר במק"ל קלע, שהומצא בתקופתו.
"בשהייתי צעיר, תמיד הסתובבתי עם רובה
אוויר", משחזר הרטמן שפורש כעת מתפקידו.
"היינו הוקעים קיסמי שיניים בחצר והייתי יורה
לעברם מחלון הבית. הטילת הראשונה שלמדתי
צלף כגולני, וזה כל מה ששמעתי עליו בארצות
הברית. הייתי הולך ליגאן קלאבים, כל החיים
שלי תמיד הייתי קשור לירי. במבט לאחור, אני
המשך בעמוד הבא

איל מייקי הרטמן, ראש תחום
הקליעה בצה"ל, היה אמור
להיות עורך-דין מצליח. הילדות
המתקתה בלוס אנג'לס הייתה
אמורה להסתיים בעתיד זהה לזה
של חבריו בבווילי הילס, דווקא
המפגש התמים לכאורה עם הספר
השכונתי רוא זה שהוכיל אותו להפוך לאיש
המקצוע של צה"ל בכל מה שקשור לקליעה
ולירי. התפנית הגדלה בהיוו של הרטמן התחילה
באיון שנחתכה קלות במהלך התספורת. הפגיעה
הדאי זיכתה אותו באקרה צעצוע. ואך זה נגסר
כאלופי צה"ל שמגיעים לימי אימון בהרפתקה
במתקן אדם, בכבישים בהעשיות הביטחוניות

הרטמן במקומו הטבעי:
המטווח. "כל החיים שלי,
תמיד הייתי קשור לירי"

לו פרופיל 21, והוא הכין שבעכורו - זו שירת הברבור. "היום, בתור סא"ל, אני עובד באותה רמת קושי שעברתי בתור סג"ם", הוא מסביר. "אתה כל הזמן מתמודד עם שכנועים ועם הצורך להוכיח. אני לא טיפוס של סגן-אלוף, אני שרוט לגמרי. אני קורא לטירונים 'אחי'. זה שהגנתי למצב שמג"דים בחי"ר לא נכנסים לתפקיד לפני שהם מדברים איתי - זו אמירה. ואני חולה עליהם. אני חי בשבילם, הם יודעים את זה. הרבה יותר חשוב שלהם יהיה טוב מאשר שלי יהיה טוב".

"לחתונה שלי הגיעו חברים מהצבא - עם פרחים אדומים לצנחנים, ופרחים סגולים לגבעתי. אלו החברים שלי, המשפחה שלי. כשאתה חייל בודד, המילה 'אחי' הופכת להיות יותר מסלנג. היא הופכת למשהו אמיתי". עכשיו, אחרי שש עשרה שנה בתפקיד, הוא מתקשה להחליט מה יעשה ביום שאחרי, אבל ברור לו שהחובותיו הגדולות - צה"ל והחיילים בודדים - ימשיכו ללוות אותו. "אולי יום אחד אחיה קצין חיילים בודדים ראשי", הוא מודיע. "זה התחום שהכי קרוב ללבי. אחרי שעשיתי כל כך הרבה שנים בצבא, אם אי פעם אחזור לגור בארצות הברית זה יהיה רק בשביל צה"ל - על מנת לגייס כספים או לשכנע אנשים לעשות עלייה. אני לא יודע להיות אחר. מצאתי נישא שאני ממש ממש חזק בו, וזה ממש מול כי אני כך חלש בשאר התחומים. אשתי מוכירה לי את זה כל יום". ■

צילום: חני הירשפלד

מרצה ב"בית קובי" בגבעתיים. "אולי יום אחד אחיה קצין חיילים בודדים ראשי"

המשך מעמוד קודם
מדור הקליעה, בשלו כפופים שני סרנים - תמונה די חריגה בנוף הצבאי. "הייתי צריך לבנות את תחום הקליעה", הוא מסביר. "כל אחד עשה מה שהוא רוצה, לא היו תוכניות, לא היו מערכים. הייתי הולך לישון עם דף ועט כל לילה, הולם על צה"ל ובאופן כמעט קבוע היה לי חלום או רעיון - מה שאני קורא לו 'הברקת קליעה'. הייתי קם באמצע הלילה ורושם. כל חוק צה"ל של היום נולד באותם הלילות".

לא הייתי מספיק בוגר

האוטו הארשי של הרטמן גמא מאות קילומטרים במרחבי רמת הגולן ולאורך גבול לבנון. הרטמן הסתובב בחטיבות החי"ר, הגיע אל הלוחמים, הוריד וריבוי איתם - הכל כדי לשפר את המודעות לנושא הקליעה. כמו כל מהלך צבאי מוצלח, האסטרטגיה נקבעה מראש, אבל האתגר והמול היו משמעותיים לא פחות לתוצאה הסופית. "כשהי"רניק אומר היום 'אימון גופני, קליעה ושראות' באותה נשימה - זה המפתח לשינוי שעשינו. אז לא הייתה בכלל קליעה", הוא קובע. בשנות התשעים פרצה השמועה על אודות משוגע עם מבטא כבד שמסתובב בשטח ומשכנע מפקדים שקליעה זה מקצוע. "המול שלי שזה עבר", הוא מחייך. "לך תגיד לאנשים שהם טעו עשר שנים. שאני, סג"ם אמריקאי עם מבטא, מכין יותר טוב מהם".

עם ההצלחה הגיע גם הפרסום. הרטמן ישב ב"מעגל" של דן שילון, קיבל הצעות עבודה מהוליווד לאימון שחקנים בכלי נשק ופרצופו המחויך ניבט מעשרות כתבות. אחת מהן התגלגלה היישר למשפחתו בארצות הברית והובילה לשיחת טלפון ראשונה לאחר שש שנים. "עשו עליי כתבה ב'ג'רוולס פוסט' שהופץ בעולם", הוא נזכר. "אמא שלי ראתה אותי ופתאום הבן שלה לא היה רק הילא עורך דין והכבשה השחורה. פתאום היא הבינה שעשיתי משהו בחיים. התמונה הוצבה על הפנטר בחדר האורחים ואמא שלי ניסתה גם להתקשר אליי". נדמה, שעל החלק הזה בעבורו - מתקשה הרטמן לרבר. "לא הייתי מספיק בוגר להתמודד עם זה והייתה אי נעימות. לקח לי כמה שנים לעבור את זה אבל היא התאמצה מאוד לתקן".

בשנים שהלפו המשיך הרטמן לבסס את מעמדו. הוא כינס באמתחתו גם את הכשרות הנגב והלוחמה הועירה. אבל בעיה בריאותית הובילה לכך שנקבע

"המילה הראשונה שלמדתי בעברית הייתה 'צלף', החלום שלי היה להיות צלף בגולני, וזה כל מה ששמעתי עליו בארצות הברית. במבט לאחר, אני לא בטוח מאיפה זה נוצר, אבל אני מאמין שהושפעת מסרטי וייטנאם. אני זוכר שראיתי את הסרט 'מבצע אנטבה' עם יהורם גאון, ואמרתי שאני רוצה להיות כזה. אני רוצה להיות גיבור"

נקלעו בדרכו

בשנים הארוכות שהעביר בתפקידו, הצליח הרטמן להתחבר עם לא מעט מפקדים בצה"ל. קחצ'ר, תא"ל יוסי בכר, מכיר את הרטמן כבר שנים רבות. "פגשתי את מייקי כשישמשתי כמג"ד 101 ובהמשך גם כמפקד בא"ח צנחנים", נזכר בכר. "למדתי ממנו הטון, לא רק מתחום הקליעה אלא גם בנושא הטיפול בחיילים בודדים ועידודם לשירות משמעותי בצה"ל". בכר מסביר שהרטמן הוא מוסר של ממש בתחומו. "מייקי והקליעה זה מפעל חיים", הוא אומר. "הוא קצין אחד שהרים את רמת הקליעה ותפועל הנשק למעלה. הוא מאוד ייחסי".

"כשהייתי טירון, מייקי היה משק קליעה בבא"ח", מוסיף סא"ל אורן זיני, מג"ד צבר בחטיבת גבעתי. "אני זוכר אותו מהיום בו התגייסתי, את ההתלהבות ואת המקצועיות שלו. כל התייעצות שהייתה לי בתחומים האלה, בכל תפקידי כמפקד - כמ"מ, כמ"פ ולאורך כל השירות - התקשרתי אליו, מבלי להתבייש. זה הגיע אפילו לרמה של איפוס נשק ולמידת האמצעים החדשים שנכנסו למערך. מבחינתי, כמג"ד בגבעתי, זו אברה לא קטנה שהוא עוזר, יש לו מונופול ומנרט בנושא".

גם אל"ם אהרון חליות, מפקד בה"ד 1, זוכר את הרטמן מצעדיו הראשונים במערכת הצבאית. "אני מכיר את מייקי עוד מהתקופה בה שימשתי כמג"ד צעיר, בשנת 95, ומבחינתי, הוא האחד והיחיד, מספר חליות. "הוא אדם שאני מאוד אוהב. הלב שלו והמקצועיות שלו עושים תחרות מי יותר חזק - ואישי, אני עוד לא החלטתי מי ניצח".

גם אביבה איכלבס, יו"ר עמותת "בית קובי" (המסייעת לחיילים בודדים - ג"כ) ואמו של סמ"ד קובי שנפל במהלך פעילות מבצעית בנצרים, בשנת 2002, מספרת על קשר מיוחד עם הרטמן. "מייקי היה המורה שלנו", היא אומרת. "הוא לימד אותנו מה חייל בודד צריך. דרך יכולת היריבו המיוחדת שלו אפשר להבין עד כמה הנושא בנפשו. כשהוא מגיע להרצות לחיילים שלנו חשוב לו להעביר מסר של: 'ואלה, תראו, גם אתם יכולים', היום, מייקי קורא לי אמא. בעבורי מייקי הוא נשמה גדולה, ואני מאוד אוהבת אותו".

הדבר היחידים רצים בצה"ל על מגן מייקי הרטמן, רמ"ד קליעה ואלוף צה"ל בקליעה ב-M16 ובקוד כמה דברים. ככה הולך אחד מהם: יום אחד הציק וזכר נדניק במיוחד לקלע המצטיין ולחבר בזמן שירת הרעים. "תעשה משהו, מייקי", אמר החבר למייקי, והלה שלף את אקדחו וירה לסמן הוטב. "אבל הוטב עוד חוץ", קרא החבר בהשתאות לאחד שהמוזם לא פסק, "אולי הוא עוד חי, אחי", אמר מייקי, "אבל כבר לא יעשה יותר ובוטנים". "הלוואי שהייתי עושה חצי ממה שאמרים עליי שאני עושה", צחק מייקי כשהוא סומע את הסיפור, אבל מודה שהוא יודע לעשות כמה דברים נחמדים. למשל, לבנות את הסם שלו בכדורים, או להשתחל 13 כדורים ב-13 תרמילים מסודרים על אבן כמרחק 25 מטרים, וכל זה במצב עמידה. הוא יורה בכל נשק, בשלש וחצי השנים האחרונות לא פספס כדור. "אני לא אדם עם כישיונות, אני הולש בכל תחום אחר", הוא מצטנע. "אני לא ספורטאי, אני לא טוב בליכר בלימודים. לכן אני מרשה לעצמי להשווין בקליעה".

יש נשק שאחוב עליך במיוחד?
אין לי בעיה עם טום נשק. אני אוהב כל דבר. מייקי בן 27, נולד בארצה, והתגייס לצה"ל לפני שבע שנים בלי לדבר מילה עברית ובאוניברסיטה למד באנגלית. "המילה הראשונה שלמדתי בעברית זה צלף", הוא צחק. מכיוון שכבר מהמקבץ הראשון שירה הוא הגיע יבולת מרשימה, שלח מייקי

לקודם גלפים, ואחריי עבר קודם מ"קים וגשלה להרדף קליעה בבא"ח גבעתי. "בבא"ח הייתי יורה א.ף כדור לשבוע. בסך הכל, ירתי מעל 800 אלה כדור", הוא מוסיף.

על עצמו נושא מייקי M16 סדר, שעליו בועת אפטיט של אלכס (פלוק), מטעין מחסנית ומפצה סטייה. וזה לא הכל. יש לו גם אקדח תופי, מנגנון 357 קינג וקובריה של קלט, קנה שישה אינץ'. אקדח גודל יותר מרוב האקדחים שרוב הקצינים נושאים, שבוחמו בינה אותו מפקד המפח"ש הקודם, האלוף עמנואל סקל, שרף, "זה אקדח מיוחד מאוד", הוא צחק. "אם מישור בא לידי קוף אחר, אתה רק שולף והוא בורה, ואתה יכול גם לירות לו אותו, זה משקלת המישה קילור".

יש משהו מיוחד טאטה עושה לפני שאתה יורה?
אני מתרכז.

אתה מלמד להרוג. יש לך בעיה עם זה?
אין לי בעיות עם זה, כי אני מלמד לא רק להרוג, אלא גם להגן על האזרחים של המדינה ועל החיים שלה.

מייקי היה אלוף ירי ב-M16 בבית ב' של הבא"חים. מאז 1989 הוא לא מתחרה, כי בדרך מי יצא. לפני שנתיים, בניל 25, נשלח מייקי לבה"ד 1, שם נחשף מיושן נדיר נוסף שלה. הוא יכול לאפס נשק ביבש, רק לפני הכוננות, בלי לירות. היילים רגילים, כדורים, נהנים לירות לפני איפוס. "בבה"ד 1 לא קיבלנו זמן לאפס נשקים לפני הבחון המסכם בירי", הוא מספר, "ואני ישבתי לילה קודם ארבע שעות, ואיפסתי את כל הנשקים על יבש כדי שכולם יפגעו". השאר, כמו שאמרים, זה כבר היסטוריה.

- בבה"ד 1 לא קיבלנו
- זמן לאפס נשקים
- לפני הבחון המסכם
- בירי, ואני ישבתי
- לילה קודם ארבע
- שעות, ואיפסתי את
- כל הנשקים על יבש
- כדי שכולם יפגעו

עולה עם כוונות

זהו הסיפור על סגן מייקי הרטמן, שעלה לארץ לפני שבע שנים, התגייס לצה"ל, ומאז לא מפסיק להפתיע את הסובבים אותו בפעולותיו עם ה-M16.

רוני כספי
צילום: נמרוד שגית

סא"ל מייקי הרטמן | בסיס גדנ"ע שדה בוקר ראש תחום הקליעה על המקום בו החזיק רובה לראשונה

מקום בלב

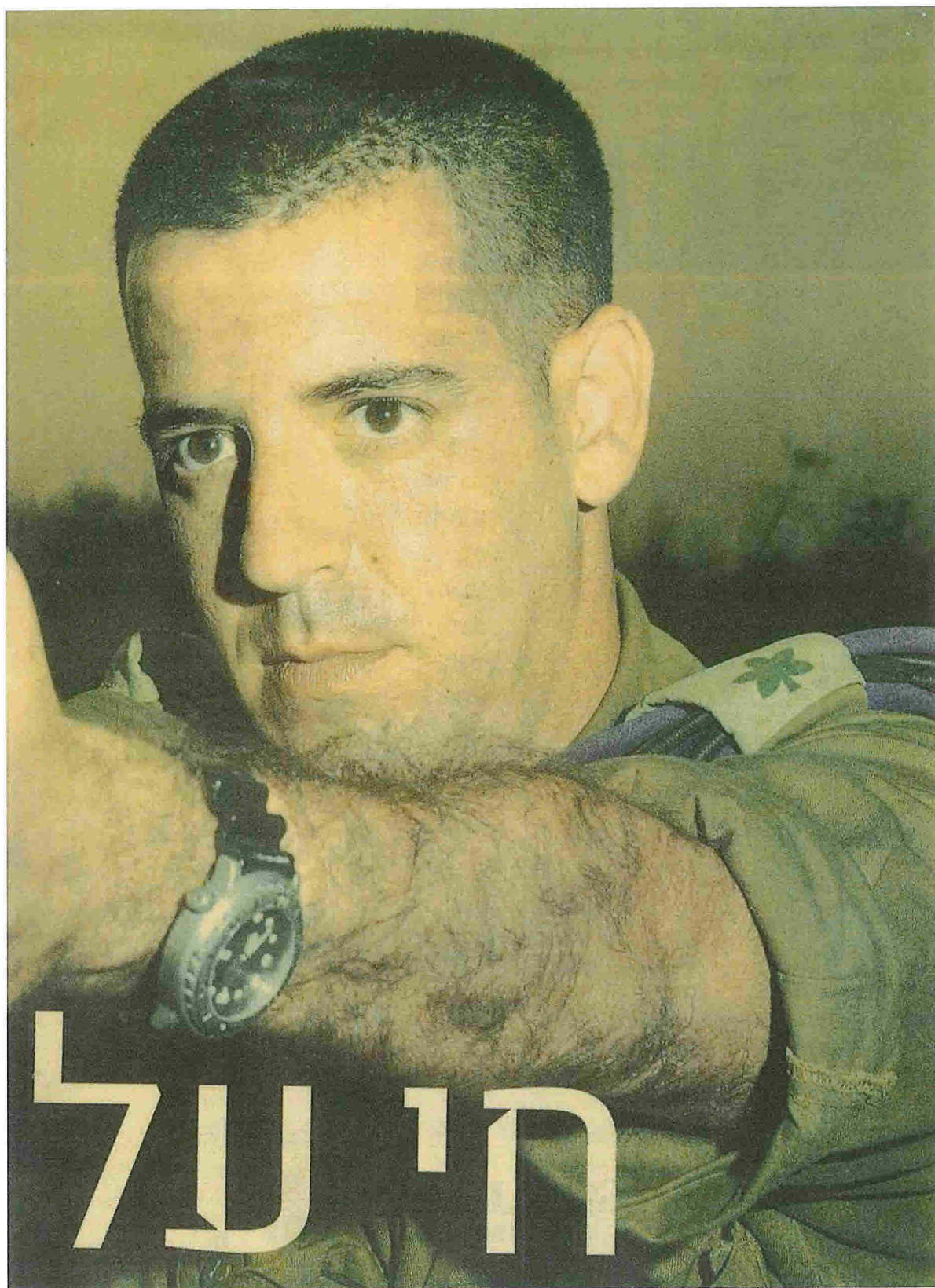
"אני זוכר את הלילה הראשון שלי בקציעות, רואה את השמש שוקעת על החול, וחושב: זה מה שרציתי. הייתי מה שנקרא, ציוני אווילינג. חשבתני שאני בסך הכל אלף לצבא לשנה, אחזור ללוס אנג'לס ויהיו לי המון סיפורים לספר לבנות. אבל היום הוא בשדה בוקר ורע בי את הורע. שם התחיל הניצוץ. אני לא עושה הרבה דברים טוב, אלוהים לא נתן לי הרבה כישרונות, אבל את זה הוא נתן לי".

עוד על בסיס גדנ"ע שדה בוקר: הבסיס הוקם ב-1962 בקיבוץ של דוד בן-גוריון, כחלק מחזונו של "הוקן". מטרתו הייתה להכשיר גרודי נוער, כדי להיעזר בהם בשעת מלחמה. במקור נוסד הבסיס בתוך שטח מדרשת שדה בוקר, אך כעבור עשר שנים הוא עבר למקומו הנוכחי, בסמוך לה.

אפרת גואטה, צילום: שי סקיה

למה דווקא בסיס גדנ"ע שדה בוקר: "גדלתי כנער רתי בלוס אנג'לס, קליפורניה. בקיץ שבין ביתה י' ל-י"א נסעתי לישראל במסגרת קבוצה של בני נוער. כשהגענו למטווחים בגדנ"ע שדה בוקר נתנו לנו רובה ישרן, ענתיקה כזאת, ואני זוכר את עצמי מחזיק את הנשק ואומר: זה מה שאני רוצה".

"אחרי שסיימתי את התיכון, חזרתי לישראל לשנה. אני זוכר שהתקשרתי לאמא שלי מהארץ ואמרתי לה: 'אמא, אני מתגייס'. והיא ענתה: 'לא, אתה לא'. ואמרתי: 'כן, אני כן'. והיא ענתה: 'אתה לא'. בסוף אמרתי לה: 'אמא, אני בן 19, אני ילד גדול ומתגייס לצה"ל'.

בדיקת דופק

בעז גאון ואראל סג"ל

תכירו את אורד וינגייט של המאה ה-21: רב סרן מייקי הרטמן, ראש מדור קליעה בצה"ל, האיש שנולד עם אקדח ביד. צפייה ביהורם גאון ובצ'רלס ברונסון הפושטים על אנטבה שיונתה את חייו של הנער מממפיס, שעשה עלייה מגרייסלנד להולילנד, הסתכסך עם היידישע מאמע, הדהים את אפי איתם ושינה את כל תורת הירי בצבא. "אישה ואקדח זה אותו דבר", הוא מגלה במופע סטנד-אפ מיוחד שקיים בפני אראל סג"ל ובעז גאון, "אם אתה עובד נכון עם הידיים, הם עושים מה שאתה רוצה"

כדורים

רס"ן מייקי הרטמן, ד"ר ד' הקליעה של צה"ל והשאלני ממנה לציון כי "קליעה" הוא מונח מבוסס וסקרניוני הבא לתאר ירי מדויק לעבר נקודת תחן שמעל העין של מי שניצב מחצר השני של הכוונה הצה"לית הימני מושך כתף על המרחק של הניגוס, יושב מולנו כשעל ברכיו מפלצת כסופה העונה לשם מגנט 44. מייקי הרטמן יושב בפיסוק, למרות זאת, האקדה לא נופל על הדפסה. ידית אחיזה מונחת על סדך אחת, וקצה הקנה על הברך השנייה. דמיניו בעצמכם איפה ממוקם החרק.

זה לא אקדה, זה הגבר של תותחי נברון. הרטמן, החמוש בקנה של שמונה אינץ', מוחה על ההשוואה המתבקשת לכלי של הארי המוחם. "לשלו שרק שישתה אינץ'". ליד מייקי הדינ

מן, הארי המוחם הוא עמלן הלפרין. אקדה כמו של הרטמן מחייב כמוכן נימוס אלמנטרי בגישה השאלות. אלא שנימוס מעולם לא חיוב את אחד מאיתנו, הדור הא בן זמננו טורדני המתיש את האנושות מאז שארכימדס התעקב להתעקף במבנה כדי לכסות את מבוסיו לפני שצרה "אוריקה".

או הכתבה שבידנו שאלה את מה שנגזית דוברי צה"ל מוצפת

לו איפה לישון. למולו של כך, הרטמן לא שיה את המגנט 44. הוא נולד במספיק, טנס, והחליט לעלות לישראל כדי להיות יהודים נאום ב"כמצע אנטנה". הוא רצה נילב אל דרום לגבעות. באתר מאימוני הירי הראשונים שלו, קרית דבר משרי גזה הרטמן רפס מקבץ אולימפי. המ"כ סימו למ"כ, שסיפר לפגז, שסיפר לכמה אלופים, שהפכו את הרטמן למי שמלמד את חיילי צה"ל להירגע ולהתייחס להרוק כמו לחלתל של כוונה (באנגלית זה עובר יותר טוב).

ער שמיניק התחיל לעבור בשטח, לחומי חיר' דר' כמו זקנה עיוורת עם פרקונסון. אחריה, כל אפסנא' לון חיוין. אולי זה לא מפתיע שרוקא במדינה שמתגלחל מכות אלתור ופרטאץ, מדינה נטולת ספר הוראות הפעלה, בא ניס גזאיש ביר, בן למשפחה מיליונרית מבוגרית הילס, שלא החזיק קודם לכן רובה כחיים שלו, וכתב לצבא שאומרים עליו שהוא הטוב בעיר לם, את ספר ההפעלה כיצר לירות.

הוא עמוס קסם אישי, ונראה כמו הכלאה בין גר' סינגלר ליוסיטוב סציה. הפלאפון שלו עמוס בחודעות טקסט נשיות שחיו מעלות סומק בעורם שובבני אפילו על לחייו של הרב כדור. הוא כרוסטי, נטול גיליות כמו שדק אמריקני יכול להיות, מין סומע סטנדרטא קוטרי עם פלאפל. ידו

האחות, שלי. "גם היא לא מדברת עם אבא שלי"

הרטמן בן 15. בבוורלי הילס. "מילדות רציתי להיות צלף"

זאת, למען היושר המקצועי, ראוי לציון שהבחור באנו טריפ מטרופ. אם להשאיל דריו ממושש של אחי מאיתנו, מייקי הרטמן הוא מסוג האנשים שברגע האורגומה צועק את השם של עצמו.

המשרד שלו שוכן בבסיס האימונים "מתקן ארם". על דלת הבנינה תלוי שלט: One kill - One shot. אילו החיים שלו היו מתגלגלים קצת אחרת, מי יודע, אולי היה היום הרטמן חון בבית כבוהל בבוורלי הילס, או רוצח שכיר של המאפיה בלוס אנג'לס. באחר הביקורים בארצות הברית הגיע לו מייסדו 30 אלף דולר, בשביל לבצע "היל". הרטמן סי' רב. זאת אומרת, ככל הירדע לנו. שכן הוא מצהיר כי מדי חדש הוא מוציא 2,000 שקל ממסכתור על החיילים שלו - כדרכי שת סיכובי פיצות, למשל (ברטמן עם החיילים - הם מגנים את גרסת הרטמן). האם השתמש הרטמן בכספי המאפיה בלוס אנג'לס כדי לממן צ'ופרים לחיילי מתקן ארם? הנה סיפור מצוי בשביל חנן עוזר.

באמור, הרטמן הוא "ד"ר ד' הקליעה של צה"ל". אחי הסיפר רים עליו תלך כך: הרטמן וחבר טיילו יחד בכסים צבאי והטרי דר על ידי זוכי. "איזה טוב מעצבן", אמר החבר, והגיע שהרטמן יידה בו. הרטמן שלף אקדה, שחרר ירייה, והחוב המסיר לשון. "אני לא מאמין", אמר החבר, "פספסתי". "לא פספסתי", אמר הרטמן, "הורדתי לזוכי את הכינים". סיפורים כאלה ואחרים מעוררים באחר מאיתנו רגש

הערכה ורמיקה על אמור. העין, אצל השני, סיפורים של הרטמן - שנסמך לפעמים יותר כמו מורד סרטת I Am מאשר מי שמשרד נראה כמו מיני נשקיה - לבין התנאות ההרסניות של הפרקטיקה שאותה הוא מנהל לתוכיו. זאת בעיקר בעירון אסטרטגיות "צביות" תודעת ההפסד של שלישיית משי' (מופס, שרון, יעלון) שבה כל ילד פלשטיני כן עשר עם סכין חמאה מפלסטיק נחשב ל"מבוקש" (והערט סג"ל: עמית המלוטר קצת נסחף, שלא לומר התערבבה עליו דעתו, אם זיכרוננו אינו בגודל בו דרי שמבוקשים בני עשר הם דווקא ילדים יהודים שחוזרים מהכותל בכו 12). אם הרטמן הוא כוח מלאך, אמר גאון לסג"ל בדרך הביתה, הוא היה לומר להיות צננת, ולא תה"ר רות של צלפי חירי. כאמור, השני מורט יעירות לנחמה מהחשבות נוגות אלו. מה אתה מוצפ שהרטמן יעשה, שאל את הקולגה הריבה פולרי טיט, שילמד את הנחמים שלו להחזיק.

אבל מעבר לחילוקי הדעות הפוליטיים, שנינו מסכימים כי סיפור חייו של הרטמן יכול לפרנס, בקלות, ספיו של ראש השנה של "דיוק לויק". העלייה לארץ והניסן להל' עלו להי רטמן בניתוח הקשר עם משפחתו. עם אמא שלו - מתוכבת דרי רות מצליחה בבוורלי הילס - הוא כמעט לא דיבר עשר שנים. עם אבא שלו הוא לא מדבר עד היום. "הוא אבא חרא", מסביר הרטמן. "ה' של החרא" מתגלגלת, כמו אצל אמריקנים, זה מגביר את האפקט המוחרב.

הראיון עם הרטמן נערך על מוזדות. ביום השני השבעה הוא היה אמור לעלות על מטוס, לפרות את כרטיס הטיסה ששלחה אמא ומתלקח ראשונה הלורדיוור, 3,500 דולר, ולנסוע לביר קור ממושך באמריקה, לראשונה זה 16 שנה. 150 ימי חופשה צבר הרטמן דק עכשיו החליט לממשם. הרטמן ליטף את הרר תה הכסוף שלו, הדליק עוד ווינסטון ואמר שהוא לא מתרגש. החלפנו מבטים והסכמנו כי הרטמן - שלא כדורגל - אינו מייק. אחרי הכל, בפעם הראשונה זה 16 שנה הוא עומד להי ות חשוף לחלוטין. את המגנט 44 שלו הוא משאיר בבית. אבל למה לקלל סיפור טובי למה לא לתת להרטמן לעי שות את מה שהוא יודע לעשות הכי טוב - אחרי לירות - כלור מר לדבר על עצמו גברותיו ודבותיו (בעיר גברות) - קבלו את מייקי הרטמן.

איך שוכנע הרטמן לעלות לישראל, כמה כסף הוציא, אמה שלו על ייתוחים פלסטיים ואיך הוא מעג את הספר שלו

"אני בא ממשפחה מאוד דתית. אבא שלי היה רב אחרון דוקסי. אני אומר 'היה' כי מבחינתי הוא כבר לא אבא יותר. אבא שלי מתוכבת גר' בבוורלי הילס. הוא מרוויחה כחד רש מה שאני מרוויח כאן בשנתיים. דק שנתני, היא שילמה יותר מ50 אלף דולר רק על הקט שלה. אחותי היא דוגנתית יש לה חבר בסי'. גם היא לא מדברת עם אבא שלי. 'בגיל שבע באנו לארץ לשנה אבא, אמא, שני אחי, אחותי ואני. והנשמע רע, אבל מה שאני זוכר זה שהחורשים שלי לא הס' תורה, וחנן קצר אחי שחורנו לארצות הברית הם התגרשו. אבא שלי פתח פפה, בדק איפה המקום הכי דרוק מאמא שלי, שם את האצבע על ניו יורק. לשם הוא עבר ושם הוא חי עד היום. 'אחיי שחורנו לארצות הברית, עברנו ללוס אנג'לס. גרלי חי בבוורלי הילס ולמדת שם בבית הספר היסודי, ואחיי זה בתיכון. בתיכון ראיתי את 'הפשיטה על אנטנה' בכיכוב יור רם גאון, או צ'רלס ברוגנסר, אני לא זוכר מי. אמרתי לעצמתי 'אני רוצה להיות כזה, אני רוצה להיות חייל'. 'אמיר היה לי רובה ביד. רובה מים, או רובה אוויר, או שהיר תי יורה קיסמים תחצר ותאחזר, או אפילו יורה על הקירות בבית ועושה חורים. מילדות רציתי להיות צלף, כשעליתי לארץ להתייחס אמרתי בכער' שאני רוצה להיות צלף בגליל. 'אני לא יודע להסביר מאיפה הגיע העניין הזה של היריות. זה היה הפוך לגמרי ממה שלימדו אותי בבית. כשהייתי נוגע

אחד הסיפורים עליו הולך כך: הרטמן וחבר טיילו יחד בכסים צבאי והוטרו על ידי זוכי. "איזה זוכי מעצבן", אמר החבר, והגיע שהרטמן יידה בו. הרטמן שלף אקדה, שחרר ירייה, והזוכי המשיך לעוף. "אני לא מאמין", אמר החבר. "פספסתי". "לא פספסתי", אמר הרטמן. "הורדתי לזוכי את הביצים"

חי על כדורים

"כמוכן שהיו לי משרבים. למשל, בשבוע שדאות היה הר של חול והמתלקה שלי היתה צריכה לעלות על הר. עליתי למעלה ואמרתי: 'זה כבר לא בשבילי'. בשרט 'אנטנה' עם יהורם גאון לא היו עליות כאלה. וזקתי את הגליל על האדמה, ואמרתי: 'אני גמרתי עם הצבא'"

מכר של עשן אל החרים המכבים. אני רצתי רדף העשן, ואף אחד כמובן לא חיכה לי. בגלל שלא היו באים לבקר אותי, הייתי שומר בימי החרים. כל החברים שלי היו יושבים בצד עם חרורים שלי ומתביישים להסתכל עלי – לא רק שהיא חייל בדר, לא רק שאין לו הדרים כאן, שזוגה בואת הוא קיבל, והוא עוד שומר.

זהו לי קשה מאוד להיות חייל בודד. בכל השנים שלי בצבא לא קיבלתי אף פעם חבילה, חוץ מפעם אחת: כשהייתי כבר בקבע, חודשי הביתה, קניתי כל מיני צופרים, שמתי בקופסה ושילחתי לעצמי. החבילה הגיעה היתה שמחה גדולה. בגלל הניסיון שלי כחייל בודד, הלכתי למג"ד שלי כשסיימתי קורס מ"כים, ואמרתי לה: "חייבים לעשות משהו בשביל החיילים הבודדים בימי החרים". מרץ '89 ועד היום, 14 שנה, לא הפסקתי מחזור טירונות אחד של יום חרים בנבצעת, למרות שאני לא שייך לחטיבה היום.

אני מאמין שהתפקיד שלו בתור צבא הוא לא רק להילחם,

"בטירונות למדתי לא להיות ראשון, לא להיות אחרון, ולע"ש דרכה כך ולא" עמ' ראש. ממילא לא הבנתי מילה ממה שאמר סביבי. אני זוכר, למשל, שכיום השני בטירונות העביר רן לנו שיעור על גשק ואני מאוד התרגשתי, כי רציתי להיות צלף. זה היה החלום שלי.

"אבל לא ישנו הרבה כליה לפני כן, והייתי עייף ונרדמתי. הייתי יומיים בצבא. הסמל קורא לי החוצה, שם עלי צדיקן ופתחיל להריץ אותי. אני באתי מבורולי הילס, אני לא רגיל להראות לא הבנתי. השבתי לעצמי: 'אני לא נבצתי, לא שיר קרתי, לא עשיתי רע, למה אני רץ?', אבל למדתי דרך הדגלי ים לא להירדם בשיעורי מ"ם. זה No No, כמו שאומרים באנגלית.

"אני זוכר שהגענו למטווחים ביום השלישי בצבא. הסמל אומר לי: דקה וחצי שירותים. אמרתי: 'אריק', והלכתי לשבת על אבן. הסמל צועק עלי: 'מייק', ורק וחצי לשירותים. אמרתי לו: 'המפקד הסמל, אני לא צריך ללכת לשירותים'. אני

בנשק אצל סבא שלי בבית, הייתי חושף מכות. אולי נולדתי עם זה, אין לי מושג. הייתי קצת דפוק, כן. אולי גמלתי על הראש כשהייתי ילד.

"מה שכן, אני טוב בכל מה שקשור לקואורדינציה בין היד לבין העין. קליעה לסל, באולינג, ביליארד, דארטס. זה משמח עית. כשהייתי בנבצעת בחורסל בתיכון בארצות הברית, על הטי שירטט היה כתוב 'Hand', דייס.

"אני גם עושה מסי'ים. יש לי ספר שאני עושה לו מסד והוא מספר אתי בחינם. אני יודע שזה נשמע רע, אבל זה בסדר. זה לא בבית שלו, ויש תמיד עוד אנשים בתוך.

2

"סור" הרטמן הצעיר, אחת הנחקות את תורם הקטן, בנצעת במקום גולי ודחנה של אושר בקציעות

הרטמן והכוחות. "לימדתי אלפי חיילים לירות"

אלא להיות בית למי שאין לו בית. אתם יודעים מה זה נערי מקא"מ? זה חיילים שבאים מבתי עם בעיות. יש מקבילה לבית נות, שנקראת חג"מ. לקצתי משם קבוצה של בנות והפכתי אותן להיות מדריכות סליקה. אף אחד לא עושה רבר כזה. אני כל הזמן מנסה לצאת מהשכלונה של חייל, לחום, לחיות, ולרד את המעבר המדינה, שיש לנו אוספיה להשפיע על אנשים. יש לנו ימולת לעשות אנשים טובים יותר. עוזב חיילים טובים יותר, אנשים טובים יותר.

"אז אני לא עשיר. אז אני חי כמו כלב לפעמים. אז מה אני אחיה 40 שנה, 50 שנה, ואז אני אמות. לפני שאמות, אני אוכל להגיד לעצמי: נתתי משהו."

שאלנו את הרטמן אם זהו חלום, ואת אומרת בליל קיום הרר איין, הוא חוזר הביתה לקרית יאנו, אז נשאר בנכסים.

"Up to me זה", הוא אומר. "מה שאני אהיה".

"מה יש לך לעשות הילי בנכסים", התעצבנו.

"מה יש לי לעשות בבית?", שאל הרטמן.

ממחבל אחורה, ורואה את כל המחלקה משרדת לשירותים. זה היה עונש ואני חשבת שהוא נותן לי זמן להשתין. חשכתי Oh, shit, ככה זה כשאתה עולה חרש, כן אתה לא מבין מה דר צים ממך."

4

אין העביר הסמל את הרטמן מעל הקיר ונודע הוא נחשב לגור של החיילים הבודדים

"כמובן שהיו לי משברים. היו לי מצבים שלא רציתי להמ" שיר יותר. למשל, כשבוע שראות היה הר של חיל והמחלקה שלי הייתה צריכה לעלות על חי. עליתי למעלה, ואמרתי: 'זה כבר לא בשבילי'. בסרט 'אנמבה' עם יהורם גאון לא היו עלי ות כאלה. הרטני את הגליל על הארמה, ואמרתי: 'אני גשרתי עם הצבא או סבא או לוס אנג'לס. לא נשאר יותר כחרא הזה. הסמל בא אלי ואמרתי לו שמבחינה נפשית הגעתי לקיר. לא יכול לעבור אותו. הוא נתן לי כוז בעיטה, שעברתי את הקיר הזה, וגמרתי את המסלול. שבוע אחרי זה סיימתי מסע בהצטיינות ויצאתי שבת.

"כחיל בודד, אתה רוצה לעמוד על הרגליים שלך ולהר" כיו שאתה מסוגל להתמודד עם קשיים. אני לא ירדתי לבקש עזרה. כשהבנתי שלי הוינו אותי בשבתות הביתה, תמיד אמרתי: 'לא'. חשכתי שמזמינים אותי כי מדומים עלי.

"בימי החרים בנבצעת עושים טקס שבו החיילים רצים דרך

"ביום הראשון שלי בצבא ראיתי את השמש שוקעת בנכסים בקציעות והייתי מאושר. אמרתי לעצמי: 'אני לא הולך מכאן'. נתנו לנו הצהרה ושאלו: 'מה מכם התגייסותם לצבא כי אתם ציונים'. רק אני ועוד עולה חרש דרכנו את היר."

3

הרטמן לומד שאומר להיות ראשון או אחרון, אסור לישון חורס' נרצח לא לבחור להנסה מילות בשביל להשתתף

"המסלול היה ח"ר, והוא היה קשה. קודם כל כי הייתי חייל בודד, אבל גם בגלל שלא ידעתי עברית. בבקרים אמרתי לבחון אותך בעברית, ואם העברית שלך לא מספיק טובה, לש" לוח אותך. לכל מיני קורסים. אני נכנסתי לבחונה, אמרתי 'שלום', היא נתנה לי ציון 7 ומתבה לחום בנבצעת. לא חושב שלא הבנתי שום דבר ממה שהיא אמרה קודם, או אחרי זה.

5

הרטמן מתגלה כסטמן יר ומקבל זימון מאפי פיינאריס לבוא בדחיפה לגבול לבנון

"מה הפילוסופיה של הקליעה זו, אני יכול להדגיש שש שעות על זה. הדברים ההשונים הם נוחות, ריכוז, פלוס דברים

באחד הביקורים בארצות הברית הציגו לו מישור 30 אלף דולר, בשביל לבצע "Hi". הרטמן סירב. זאת אומרת, ככל הידוע לנו. שכן הוא מצהיר כי מדי חודש הוא מוציא 2,000 שקל ממשכורתו על החיילים שלו – ברכישת סיבובי מיצות למשל (בדקנו עם החיילים – הם מגבים את גרסת הרטמן)

חי על כדורים

"היה לי קשה מאוד להיות חייל בודד. בכל השנים שלי בצבא לא קיבלתי אף פעם חבילה, חוץ מפעם אחת: כשהייתי כבר בקבע, חודשי הביתה, קניתי כל מיני צופרים, שמתי בקופסה ושילחתי לעצמי. החבילה הגיעה והיתה שמחה גדולה"

בית ספר נייד לקליעה, אימון במל"י, 5 בינואר 2009 (צילום: איתי כהן)

מיקבי ירי

ההתגייסות המסיבית של כל מדריכי הקליעה במילואים לטובת הדרכות בעשרות בסיסים בארץ העניקה לראש תחום קליעה תחושת של מעפחה גדולה והזכירה לו כמה הוא זקן

בזל קליעה

משנה לחייו: "אימנו את הכוחות במטווחים שונים ברחבי הארץ בתחום הקליעה, הקלעים, והגב. אימנו מאות אנשים מהחטיבות הסדירות, ואלפי לוחמים מחטיבות המילואים. בכל מטווח היה מש"ק קליעה בסדיר או במילואים שהדריך את הכוחות. בגלל הפיזור של הכוחות במספר לא קטן של מוקדים הגענו למצב בו התאמנו ב-53 מטווחים במקביל. "בנוסף הפכנו את הצוות לבית ספר נייד, הסתובבנו בין הבסיסים ומוקדי האימון, חילקנו חומר כתוב על כוונות חדשות שחלק מהלוחמים לא הכירו, על קלעים שונים ועל הגנב. "הדבר השלישי שבצענו היה חלוקת אמל"ח משופר. חילקנו דורגלי ישיבה לחטיבת גולני וגנב"קומנדו לכל הגדס"רים של חטיבות החי"ר. האמל"ח הגיע ללוחמים דרך זרוע היבשה".

ללא בירוקרטיה

אתגר: "מימוש הפקת הלקחים מנלחמות לבנון השנייה. הנושא המשמעותי ביותר בו נתקלתי ב-2006 היה נושא עורי הלחימה. לפני נלחמות לבנון השנייה ידעו על ארגוני לחם כי לא היו לנו מטרות. הפעם ידעו להכין את עורי האימון לפני מצב החירום והבאנו אותם איתנו לאן שהלכנו.

"שיתוף הפעולה עם מחלקת תוא"ר היה מצוין. אנשי המחלקה היו לצידנו כל הזמן ובגלל שעבדנו יחד כמו מכונית משומנת, הצלחנו לעשות סדר ולקדם תוך כמה ימים תהליכים

שבדרך כלל היו לוקחים חודשים.

"כך הגיע הנגב"קומנדו ללוחמי הגדס"ר בימים ספורים. השלנו מעצמנו את הבירוקרטיה למען הלחימה וזה היה יעיל".

משמעת אחת

הישג משמעותי: "לא היה חייל אחד במטווח שלא יכול היה להיעזר במדריך קליעה. גייסנו את כל אנשי המילואים שלנו ב-24 שעות. ומדריכי הקליעה במילואים שמוחו לעזור, לתת עוד ועוד מעצמים וכל זה בהתנדבות. "זה הוכיח לי ולכולם שוב שעולם מדריכי הקליעה הוא משפחה אחת גדולה בה כולם נרתמים כדי לתת מעצמים ולעזור כמה שיותר".

נשק מעודכן

נקודות לשיפור: "היינו צריכים לעשות מסדר ציוד לפני גיוס המילואים, מה שלא התאפשר בגלל הלחץ בזמן. כך נוצר מצב בו

קומנדו מילואים ממוכן

בעצם למדנו מה יש לנו ומה חסר לנו תוך כדי הלחימה.

"בעיה נוספת הייתה שחלק מאנשי המילואים הגיעו עם מוקלע A-3, שהוא המוקלע הישן והארזן יותר, ולא עם M-4 שבו משתמשים היום.

"נוצרה סיטואציה בה חיילי המילואים החדשים קבלו גם הם A-3 והיו צריכים ללמוד כיצד להשתמש בו תוך כדי הלחימה. התוכנית של זרוע היבשה הייתה לעבור למוקלע M-4 באופן אבסולוטי. אני סבור שעכשיו זה יקרה מהר מהמנוסה".

כמה אני זקן

ישראל עימי: "היו כמה וכמה רגעים מאוד מרגשים. כשהדרכתי את אנשי המילואים פגשתי הרבה חיילים שהדרכתי בסדיר. אבל לא ציפיתי לפגוש שני חבר'ה שהתגייסו יחד איתי והיו טירונים איתי בפלוגה. פתאום הם קופצים עלי ככה במטווח, וזהיתי את הפרצוף שלהם, אבל הייתי צריך לחזור בזמן עשרים שנים אחורה.

"פגשתי גם מג"ד במילואים שהדרכתי בקליעה כשהיה טירון. זה רק הוכיח לי כמה אני זקן - פתאום אני מדריך מג"דים.

"רגע מרגש במיוחד היה לי באחד מימי ישיי כשיורדתי לאמץ לוחמים בדרום והתחלתי לחלק לקצינים את כלי הנשק שלהם. הרגשתי שאני יום, וזו הייתה תחושה טובה".

מנחם בן-אהרון

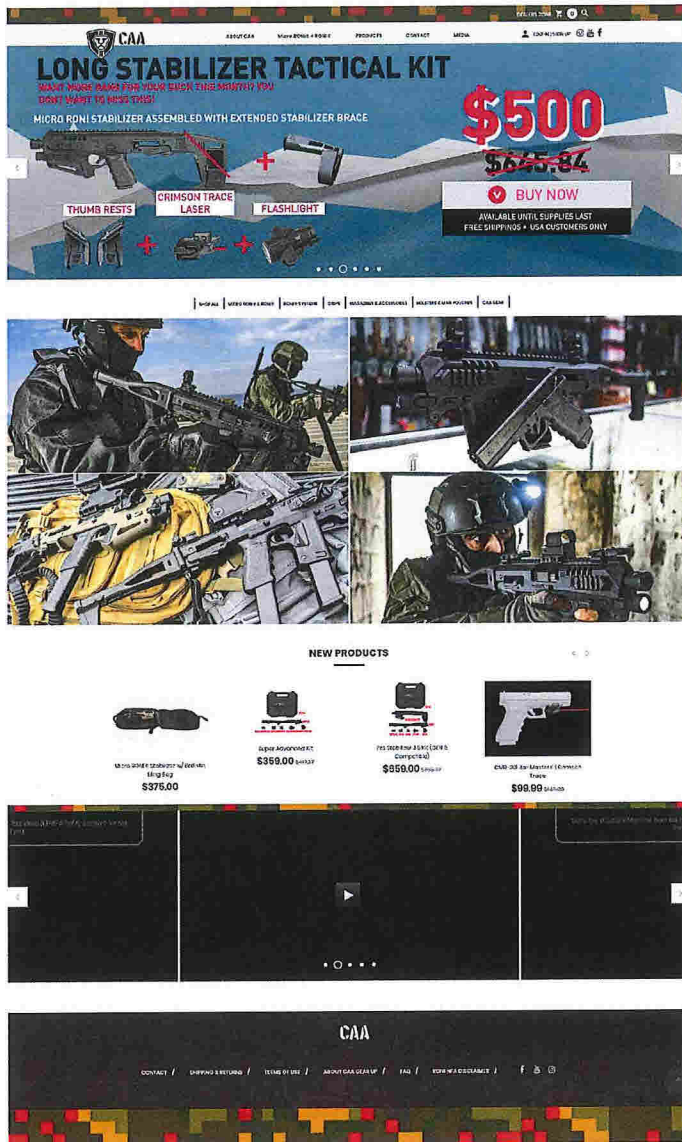

שם:
סא"ל גידי הרטמן
תפקיד:
ראש תחום קליעה
במקחצ"ר

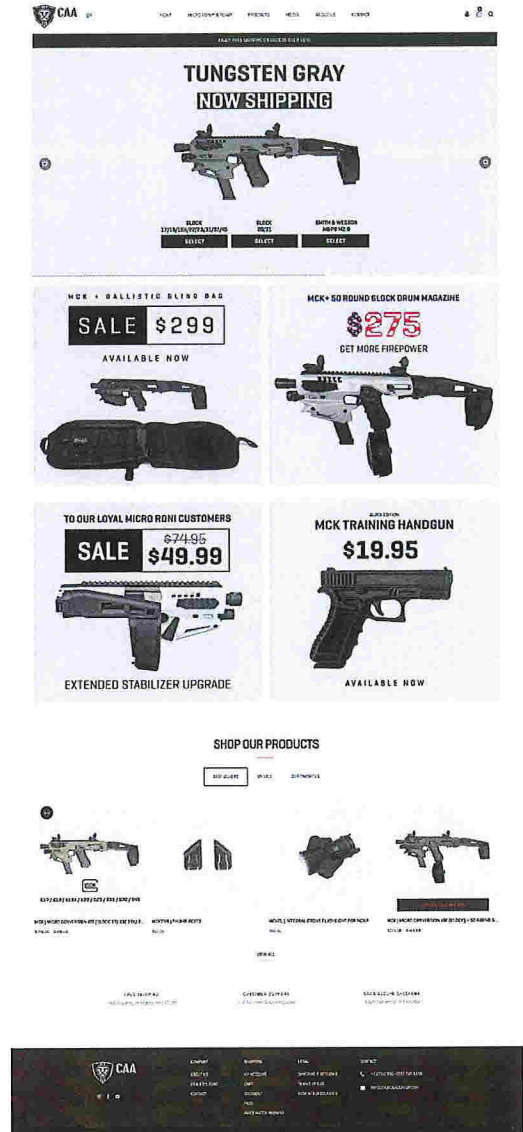
EXHIBIT “4”

Website Redesigns

NG SOFT Jan 2016 - Oct 2018

New Website Oct 2018 - Present

Website Performance

Years	Average Monthly Traffic	Total Annual Traffic
2016*	12,808	153,700
2017	54,417	653,000
2018**	109,333	1,312,000
2019	172,867	2,074,400

*Started with new website NGSoft.

**Late October 2018, Redid website with pixai.io Inc.